

שני אחים

מתוך: "סיפורי עם רוסיים"

קצת קמח, לאפות לחם לילדים."
"טוב, נלך."
לקחו שק והלכו.
באותו יום חגיגה הייתה בביתו של
האח העשיר. באו אורחים מהסביבה.
סוחרים, כמרים, אנשים עשירים, ישבו

שם ליד השולחן ואכלו.
האח העני בירך וביקשו:
"תן לנו, אחי, קצת קמח. אין לנו במה
להאכיל ילדים! יבוא זמן, נתחשבן."

חיו פעם שני אחים. הגדול היה עשיר,
הצעיר – עני.
אצל העשיר כל יום חג ואצל העני אפילו
פרוסת לחם קשה למצוא. בית מלא
ילדים וכל יום פחות אוכל.
מכרו כבר את הפרה האחרונה והגיע
לכך שבבית לא היה במה להאכיל את
הילדים.
אמר האיש העני:
"בואי, אשתי לאחי. נבקש שיתן לנו

האח העשיר הוציא להם קליפת לחם
יבשה ואומר:

"תמורת זה תעבוד אצלי בשדה

יום-יומיים ובזה נגמור חשבון."

אבל לשולחן לא הזמין. נעלבו האח

הצעיר ואשתו, אבל מה אפשר

לעשות?

המשרתת הוציאה להם עוד כוס מיץ,

שתו והתחילו לחזור הביתה.

שומעים – אצל האח האורחים

מתחילים לשיר.

אמר האח הצעיר:

"שומעת את, אשתי. בואי ונשיר גם

אנחנו! שהשכנים יחשבו כי כיבדו אותנו

ביין."

"מה אתה מדבר! האורחים שרים שם

כי אכלו לשובע ושתו יין טוב. ולנו אין

סיבה לשיר."

בעלה לא שמע בקולה והתחיל לשיר.

אלא ששירו נשמע כאילו בשני קולות.

מישהו עוזר לשיר בקול חלוש.

"אז מה, אישה, החלטת גם את

לשיר?"

"מה אתך! לא חלמתי אפילו על כך."

"אז מי שר אתי?"

"לא יודעת" עונה האישה "אבל תשיר

עוד, נקשיב."

הוא שר שוב. שר לבד אבל שומעים

שני קולות. מישהו שר בקול גבוה,

דקיק. עצרו, והאח שואל:

"מי זה ששר אתי?"

"זו אני, המצוקה שלכם."

אותך. "
הזקנה נכנסה לשק והוא קשר את
השק היטב והלך.
בבית האישה נתנה לילדים את הלחם
שקיבלו, ואחרי שאכלו התחילה
להשכיב אותם לישון.
אבל בעלה לא מתכוון עוד לישון. הוא
בינתיים מקציע קרשים.
"מה אתה עושה באמצע לילה. מצאת
במקצוע חדש?" שואלת אשתו.
"תשתקי, אישה. אני מכין ארון קבורה.
צריך לקבור את המצוקה שלנו.
המקוללת הזו נמאסה כבר עלי יותר
מצנון מר."
הוא הכין ארון, שם את המצוקה בתוכו
וסגר היטב את המכסה במסמרים.

הוא הסתובב וראה - סמוך אליו עומדת
אישה זקנה, קטנה, לא גדולה מזרת,
ובגדיה מרופטים.
קרא לה האח הצעיר:
"למה את מסתובבת בחוץ בקור הזה,
ברוח? שבי אצלי בתוך השק, אשא

בלי דאגות, שכח את הזמנים הגרועים.
הוא הצליח בכל דבר שעשה. גם היבול
השדה היה טוב, גם דגים בנהר הצליח
לדוג וגם הילדים גדלו יפה ויכלו
במהרה לעזור במשק.
האח הגדול, העשיר, התחיל לקנא:

"היה עני ואומלל כזה, עבד אצל אחרים
ועכשיו נעשה לבעל הבית. אולי גנב
דבר מה אצלי?"
לא התאפק ובא לאחיו הצעיר ושואל:

אחר כך לקח את והביא את הארון
לבית הקברות. שם חפר קבר עמוק,
שם בו את הארון עם המצוקה וכשרק
התחיל לכסות את הקבר האת פגע
במשהו. התכופף, הביט ומצא חתיכת
זהב. מהר כיסה את הקבר והידק היטב
את האדמה:

"שכבי כאן! עכשיו נתחיל לחיות בלי
מצוקה!"

חזר הביתה ונשכב לישון.
למחרת יצא העירה, עבור הזהב קיבל
הרבה כסף. קנה סוס, פרה ושלוש
עגלות תבואה. אחר כך בחר בגדים
טובים לאשתו ולילדים ועוד נשאר לו
כספים. תיקן את הבית, סידר את כל
הנחוץ במשק והתחיל לעבוד ולחיות

חשובים. אני חייב למהר.."
והלך.
בבית לקח מיד גרזן ואת ורץ לבית

הקברות. חיפש את המקום בו קבורה
המצוקה, פתח את הקבר, התכופף
מעל הארון ושואל:
"את עוד חיה, מצוקה?"
"או, חיה, חיה!" עונה המצוקה בקול
שבקושי שומעים "אבל רע לי, אוי כמה

"היית העני ביותר בכל הכפר ועכשיו
נעשית לבעל בית מכובד. איך הצלחת
לצאת מהעוני?"
האח הצעיר סיפר לו הכל בלי להסתיר
דבר. איך הוא ואשתו הלכו ממנו, איך
המצוקה שרה יחד אתו, ואיך הוא
הצליח להיפטר ממנה.
והאח העשיר, כשרק שמע ממנו איפה
קבורה המצוקה, לא רצה להשתהות
יותר. הקנאה בערה בו:
"ישבתי אצלכם יותר מדי זמן ובבית
מחכים לי."
"אבל שב עוד קצת, אחי. תן ונכבד
אתך, נשתה תה!" הזמין אותו האח
הצעיר.
"לא, לא אוכל להישאר. יש לי דברים

רע!"

"טוב. תכף אוציא אותך."

הוא ירד לבור, פתח בגרזן את מכסה
הארון ואומר:

"בואי, מצוקה, לכי לאחי הצעיר. שם

תוכלי לחיות יפה."

אבל המצוקה יצאה מהארון וקפצה לו

ישר על הצוואר:

"לא ולא. האח שלך, הנבזה, קבר אותי

בחיים, ואתה איש טוב, שחררת אותי.

עכשיו כבר אף פעם לא אעזוב אתך!"

והמצוקה נשארה אצל האח הגדול

והציקה לו כמו קודם לאחיו הצעיר. חייו

נעשו כל פעם גרועים יותר ויותר, עד

שנהרסו כליל.